

SÅ REKKER JEG DEG NU MED
GLEDE MIN HÅND

Det er så fort gjort å gjøre gærent ved juletider. Mamma sier det er fordi jeg vokser. Da vi gikk Lucia over hele skolen i fjor, hadde lærer Nilsen fått det for seg at det skulle være med en nisse i opptoget, og det ble selvfølgelig meg. Det gikk bra helt til jeg satte fyr på skjegget mitt inne hos 3B, og lærer Nilsen måtte rive det av og hoppe på det. De andre gutta syntes jeg var modig som ikke skreik, men det var bare fordi jeg ikke hadde pust igjen, akkurat som 1. juledag for to år siden da jeg kjørte på kjæresten til mamma med den nye rattkjelken og han brakk beinet da han landet oppå meg. Etter at han kom ut fra sjukehuset, besøkte han oss bare et par ganger. Nå sier mamma at han bor i Bergen. I fjor var siste gangen det ble brukt levende lys når noen gikk Lucia på skolen.

I år skal vi skuespille om fødselen til Jesus, og fordi jeg går på musikkskolen og liker å synge, er det jeg som skal være Josef. Det er ofte jeg som får hovedrollen i skuespillene. Noen ganger pleier de andre gutta å erte meg, og jeg tror det er fordi de er misunnelige, men i år sa ingen noe. I hvert fall ikke etter at de hadde sett eselet til lærer Nilsen. Han har drevet på i sløydsalen flere kvelder, og i går kom han bærende på dyret jeg skal dra Mona Silvana på. Lærer Nilsen fortalte stolt at han har brukt en av de kasserte sløydbenkene, delt

den i to og kledd den ene delen med en striesekk dyttet full av stoff- og garnrester. Flere av gutta hvisket at det lignet den kua som skulle ha barn da vi var på besøksgård i fjor, selv syntes jeg det minnet mer om den gamle bamsen min etter at jeg klippet den i stykker i døra og mamma sydde den sammen igjen.

Nå er det bare noen minutter til vi skal begynne å spille, og foreldrene er alt på plass. Gjennom teppet fikk jeg nettopp et glimt av mamma. Hun hadde på seg den røde kåpa og de høye, svarte støvlettene som får menn til å snu seg etter henne når vi er på kjøpesenteret. Mamma hadde fletter. Jeg har aldri sett noen av de andre mødrene med fletter.

Lærer Nilsen går rundt og tar oss alle i hånda, akkurat slik jeg så kongen gjøre etter fotballfinalen i høst. Jeg blir ekstra nervøs når han kommer til meg, ikke fordi eselet ser ut som ei tjukk ku eller en teddybjørn delt i to, men fordi Mona Silvana er litt stor. Jeg er redd hun skal være så tung at jeg blir andpusten når jeg skal si ordene mine. «Pust, pust, pust,» pleier alltid musikk læreren min å si, «er en sangers beste venn.»

Så dytter lærer Nilsen flokken med hyrder og herbergsvertene på plass på scenen, og går selv ut foran teppet. Jeg forsøker å smile til Mona Silvana, men hun er bare opptatt av ikke å miste jesusbarndokka som hun måtte dandere litt annerledes under kjortelen etter at hun krøyp opp på eselet. Jeg hører nesten ingen av ordene lærer Nilsen sier før: «Mine damer og herrer, 4C, Josef, Maria og Jesusbarnet».

Jeg skjønner vi har trøbbel fra det øyeblikk teppet går opp. Det er ikke det at Mona Silvana er for tung, lærer Nilsen har limt på filt under beina på eselet så det glir lett over scenegulvet, nei, det er mer lydene vi gir fra oss på vei mot Betlehem og det

første herberget. Det knirker som ei hagehuske full av bestemødre.

– Hei-jeg-er-kommet-for-å-innskrive-oss-i-manntallet-min-trolovede-er-med-barn-har-du-plass-i-herberget? forter jeg meg å si, og er allerede på vei videre midt i «Nei, dessverre det har jeg ei». Det ikke bare knirker i eselet nå, det skraper høylytt, og det har sunket litt sammen på midten slik at beina til Mona Silvana sleper i gulvet.

– Jegerkommetforåinnskriveossimanntalletmintrolovedeermedbarnharduplassiherberget? roper jeg, og denne gangen får ikke herbergverten begynt å svare engang før jeg durer av gårde mot stallen. Jeg bruker alle mine krefter, det er bare to-tre skritt igjen når det høres ut som et takras går bak meg, eselet blir merkelig lett og jeg stuper over ende. Idet jeg snur meg, ser jeg Mona Silvana ligge på gulvet, hun har fått Jesusbarnet under seg og hodet til dokka kommer trillende som ei lita kålrot bortover gulvet. Jeg kjenner jeg ikke får puste, og forsøker å rulle meg vekk fra scenen. Mona Silvana begynner å grine. Ikke bare grine, hun hylskriker.

Pust, pust, pust, tenker jeg, ruller hodet til Jesusbarnet vekk og kommer meg på beina. Går ut midt på scenen og begynner å synge:

*Et barn er født i Betlehem, i Betlehem,
nå gleder seg Jerusalem.
Hallelujah, Hallelujah!*

Jeg rekker så vidt å se at mamma er med og synger på den andre hallelujaen før teppet går ned, og da tar også jeg til tårene. Jeg hikster så fælt at jeg ikke klarer å snakke. Det blir ikke noe bedre før mamma kommer bak scenen og sier at jeg er flinkest til å synge på hele skolen.

– Jula er ikke til for meg, alt går gærent, alltid. Det er urettferdig! sier jeg, akkurat idet lærer Nilsen kommer bort og klapper meg på hodet.

– Håkon, om forlatelse. Det var min skyld. Eselet var ikke snekret sammen godt nok. Ikke gråt, du var flink, sier lærer Nilsen og ser ut som han har lyst til å grine selv.

– Det var ingen sin skyld. Alle gjorde så godt de kunne. Jeg har aldri sett så fine kulisser på et juleskuespill før, sier mamma, og stryker lærer Nilsen trøstende over armen. Lærer Nilsen sier ingenting, men ser litt mindre ulykkelig ut. Han kom flyttende fra Fredrikstad forrige skoleår, og bor aleine i en kjeller oppi åsen på andre sida av elva.

Lærer Nilsen er veldig glad i skuespill, og mandag morgen snakker han ofte om ting han har sett i Oslo i helga, og da er det ikke *Hakkebakkeskogen* og *Karlsson på taket*. Nei, jeg tror han aller best liker teater som bare høres ut som de er for barn. *Et dukkehjem* er det fineste lærer Nilsen har sett, men han liker ikke teatret her i byen. «Det er mer liv over utstillingsdokkene på Mega,» sa han etter å ha sett det teaterstykket som pleier å gå som film på julaften.

– Mamma har også spilt teater, hun var veldig flink. I avisa skrev de at hun lignet på Marilyn Manson, sier jeg.

– Monroe, sier mamma, og dulter meg i skuldra. – Og det er lenge siden nå, Håkon, og alle var like flinke.

– Hva var det du spilte? sier lærer Nilsen, og virker litt mindre trist.

Mamma begynner å si noe om ei sporvogn, men det bryter ut ny grining bak oss. Denne gangen tror jeg det er lillebroren til Mona Silvana.

Hun som var min trolovede for bare noen minutter siden, ser surt på meg, som om jeg skulle ha ødelagt eselet med vilje. Lærer Nilsen unnskylder seg og går over dit.

– Skal vi gå på kafé og ta en bolle før vi går hjem? sier mamma og begynner å samle sammen tingene mine.

– Ja, hvis jeg får kakao, sier jeg, og så kommer det noe ut av munnen min som jeg ikke fikk tenkt ferdig.

– Kan vi ikke be lærer Nilsen på julaften?

– Hva? sier mamma, og slutter å stappe kjortelen ned i bagen min.

– Du sa jo at vi blir alene fordi mormor skal til onkel i Harstad.

– Ja, men vi kan ikke be læreren din for det. Han har sikkert folk å besøke.

– Lærer Nilsen er veldig snill, sier jeg.

– Ja, sikkert, begynner mamma, men så er lærer Nilsen tilbake. Han drar håret vekk fra øynene og dytter skjorta nedi buksa bak.

– Var du Blanche? spør han.

Mamma nikker.

– Du var helt sikkert en veldig bra Blanche.

– Det var bare ei teatergruppe vi hadde da jeg studerte, sier mamma, men jeg kan se at hun blir litt glad.

– Tennessee Williams er min amerikanske favoritt, sier lærer Nilsen.

– Har du lyst til å komme til oss på julaften? spør jeg.

– Hva? sier lærer Nilsen, og jeg vet ikke om han mener å smile eller holder på å bli trist igjen.

– Har du lyst til å ...

– Nilsen skal sikkert hjem, sier mamma, og smiler ikke-flere-kaker-nå-smilet sitt.

– Nei, ikke før i romjula, men jeg kan ikke ødelegge familiemiddagen deres.

– Det er bare oss, mormor er i Harstad, sier jeg.

Mamma og lærer Nilsen begynner å si noe i munnen på hverandre, og så holder de opp samtidig.

– Kan du ikke komme, vær så snill, sier jeg, og lærer Nilsen ser på mamma.

– Om jeg lager mat til to eller tre blir det samme, sier hun.

– Jo takk, men hvis det ikke ...

– Hurra, sier jeg. – Da kan vi se på de gamle filmene på tv sammen.

– Ja, hvis det er greit for Nilsen, så, sier mamma.

– Aron, sier lærer Nilsen.

Mamma sier ingenting med det samme. Vi går ut av aulaen og bortover mot kjøpesenteret, men på klikk-klakkene fra støvlethælene hører jeg at hun er litt sur.

– Det var du som sa det ville bli stusslig å sitte alene på julaften, sier jeg.

– Men jeg hadde ikke tenkt vi skulle be læreren din.

– Lærer Nilsen er veldig snill, gjentar jeg, og så: – Dere liker jo skuespill og har bursdag i samme måned. Er han ikke fin å snakke med?

– Joda, sier mamma. – Han er sikkert fin å snakke med, får bare håpe det ikke blir skoleprat hele kvelden.

Jeg begynner å si noe om teater igjen, så forstår jeg hva jeg har gjort. Først er det bare tårer, så begynner jeg å hikste slik at jeg nesten mister pusten.

– Men kjære, Håkon, jeg er ikke sint. Nilsen, Aron, kan gjerne få komme. Det gjør ikke noe. Det blir sikkert koselig, sier mamma og holder rundt meg.

Jeg klarer ikke å svare med det samme. Må klemme henne hardt så hikstene slutter.

– Det er ikke det, sier jeg. – Men jeg ødela for Jesubarnet. Han kom aldri fram til stallen.

– Ikke tenk på det, alle vet hvordan den historia går.

– Nehei, broren til Mona Silvana og alle de andre småsøsknene, det er ikke sikkert de har sett skuespillet før. Nå vil de kanskje ikke tro på Jesus, de fikk aldri se ham bli født. Jeg har ødelagt jula enda mer.

– Kjære Håkon, sier mamma igjen. – Hvis de barna ikke vil tro på Jesus, er det ikke din feil.

– Det var pappa som gjorde at jeg sluttet å tro på nissen. Hadde jeg ikke sett ham kle seg ut, ville jeg kanskje trodd ennå.

Jeg blir bare liggende i senga etter å ha våknet julaften. Nede i første kan jeg høre mamma romstere. De har sikkert begynt å sende tegnefilmer på tv allerede, men jeg drar dyna tettere rundt meg. Det var slik pappa og jeg pleide å ha det før på julaften, i den store dobbeltsenga, mens vi ventet på at mamma skulle komme med kakao og smultringer. Da var treet pyntet ferdig kvelden før, og jeg likte å ligge med armen rundt halsen til pappa så lenge som mulig og vite at nede ventet jula. Pappa var så varm. Mamma pleier å sove med pyjamas og ullsokker. Pappa lå alltid naken.

Jeg husker en gang jeg spurte hvorfor han hadde det hølet midt i magen. Pappa sa det var der han var blitt skutt av tyskerne. Det syntes jeg var spennende. Jeg har alltid vært glad i krigen, og elsker å lage krigsmodeller av fly.

Først etter at han var død, la jeg merke til at også jeg hadde navle, og mamma fortalte at pappa ble født sju år etter at krigen var slutt. Nå er det ingen som tøyser med meg lenger.

De to kjærestene mamma har hatt etter ulykka til pappa, har snakket til meg som lærerne på skolen.

«Håkon, hva heter hovedstaden i Sverige?» Slik snakket de, liksom. Og hvis jeg da hadde svart Kuala Lumpur (jeg liker så godt å si det ordet), så var det ingen som ville ledd, ingen som ville tøyset.

Hver gang jeg skulle si noe, så de på meg som jeg skulle si noe veldig voksenviktig, enda jeg kanskje bare skulle be mamma smøre ei brødskive.

Lærer Nilsen er annerledes. Han behandler meg ikke som jeg er voksen. Han pleier å tøyse, i hvert fall litt. «Lille Lord Fauntleroy» kalte han meg en gang vi øvde til julespillet. Jeg vet ikke hvem Lille Lord Fauntleroy er, men liker navnet. Det er nesten litt sånn som Kuala Lumpur.

Jeg hopper ut av senga og holder på å løpe ned mamma når hun kommer opp trappa med kakao og smultringer.

– Skal du ikke spise på senga? spør hun.

– I stua, roper jeg og tramper ned resten av trappa.

Mamma kommer etter og setter kakaokruset og asjetten med smultringer på salongbordet.

Så lenge jeg kan huske har mamma laget en kjempestor smultring til meg når hun baker kaker til jul. Nå har hun sluttet å bake andre kaker, men lager fortsatt smultringer, mamma sier lukta av smult får henne til å komme i julestemning. Jeg synes det lukter dyremat, og så freser det så ekkelt når hun slipper smultringene oppi gryta. Det er også en annen lukt mamma trenger til jul. Svibler. Sånne hvitkrøllede palmeblomster som lukter sterk jenteparfyme.

Jeg tar med meg smultringene og kakaoen bort til lenestolen ved vinduet, og ser at mamma har plassert to svibler i vinduskarmen.

Det har snødd litt i løpet av natta, og tvers over veien skyfler faren til Fredrik i klassen min snø i spisse hauger langs oppkjørselen.

Pappa hadde en snøfreser han pleide å rydde gårdsplassen med, men mamma solgte den fordi den var for stor og tung. Hun har sagt hun skal kjøpe en ny, men det er ikke blitt noe ennå. Derfor er det blitt min jobb å sope av trappa og måke vei til postkassa, så hjelper en av naboene til med veien opp til huset.

Mamma savner pappa. Ikke bare til å måke snø, men til alt foreldre bruker hverandre til, tror jeg. Iblant når jeg må opp og tisse om natta, har jeg sett henne stå ved stuevinduet med armene i kors. Hun minner om mammaen til Fredrik når hun hutrer seg ut på trappa for å røyke. Mamma røyker ikke.

Pappa og mamma brukte mange år på å få meg, og pappa sa jeg ble laget i et rør akkurat som Frankenstein's monster. Da jeg spurte hvem Frankenstein var, ba mamma ham slutte å tulle.

«Vi måtte bruke prøverør,» sa hun.

«Hva da prøve?» spurte jeg.

Mamma svarte de måtte prøve ekstra lenge før jeg ble født, at det var derfor jeg ble så spesiell.

– Jeg skal vedde på at lærer Nilsen er flink til å måke snø, roper jeg til mamma som driver med noe på komfyren.

– Mmmm.

– Han har skikkelige muskler. Det har jeg sett i gymmen, fortsetter jeg, og det er litt sant, i hvert fall at jeg har sett ham, for lærer Nilsen er bare vikar og er aldri i gymsalen hvis ingen er sjuke.

Mamma svarer ikke, men smeller igjen døra på steikeovnen og kommer ut i stua med hendene bak ryggen.

- Hvilken hånd vil du ha? spør hun.
Jeg banker på klokkehånda. Ingenting!
– Så dumt, sier hun og begynner å snu seg.
– Mamma, da, sier jeg. – Jeg er for stor til sånt nå.
– Da er du kanskje for stor til å få en presang før du får resten også, da?
– Neeei, ikke så stor, sier jeg, og hun stikker til meg ei flat, firkanta pakke. Jeg river papiret av. Byggesettet til Messerschmitt BF 109. Den tøffeste jageren fra krigen.

Når Benjamin Syrsa avslutter «Kalle Anka» med å ønske god jul från oss alla, till er alla, har jeg nesten ikke fått med meg noen ting, enda det er favorittprogrammet mitt på julaften. Mesteparten av tida har jeg sittet i stolen borte ved vinduet og fulgt med alle bilene som har passert, men lærer Nilsen kommer gående.

– Mamma, mamma, roper jeg, og vi går begge ut i gangen for å ta imot lærer Nilsen. Hadde jeg vært ham nå, ville jeg sagt at mamma er veldig pen. Jeg synes ingen andre i klassen har så pen mamma, ja i dag tror jeg hun hadde vært den peneste mammaen på hele skolen. Hun har på en hvit, lodden genser og et rødt skjørt som går så vidt over knærne. Håret er børstet bak over ørene, og jeg er glad hun ikke har fletter. Hun ser så jentete ut da. Lærer Nilsen får sikkert nok av jenter ellers på skolen. Jeg lurar på om han kommer til å kysse henne på hånda slik jeg har sett på film?

Lærer Nilsen åpner døra. Begynner å si noe til mamma, så forsvinner beina under ham, akkurat som de gjorde nettopp for Bambi i «Kalle Anka». Han lander sidelengs oppå den ene posen. Under hver sko er det en tjukk såle med snø.

– Gikk det bra? Slo du deg? sier mamma.

– Vi har ingen til å måke for oss, vi har ikke hatt det på snart et år, sier jeg.

– Håkon pleier i hvert fall å sope trappa, men i dag har han glemt det også, sier mamma, og rynker panna når hun ser på meg.

– Det gjør ikke noe. Jeg er like hel, sier lærer Nilsen, men oppreist igjen ser han mindre ut enn han pleier å gjøre i klasserommet. Han gir mamma ei pakke med blomsterpapir og henger den andre posen på dørvrideren.

Mamma har pyntet bordet pent med hvite og røde servietter, nissetallerkener og de glassene hun selv har malt. Lærer Nilsen forsyner seg flere ganger, og sier det er den beste julemiddagen han har spist.

– Hva med moren din? sier mamma.

– Hun var ikke noe god på middag, sier lærer Nilsen.

Slik sitter de en stund og jeg husker et ord pappa brukte om mormor og mamma da de snakket sammen: Ordpingpong. «Det høres ut som dere spiller ordpingpong.» På samme måte er det med mamma og lærer Nilsen nå.

Iblant kaller mamma meg en snakkemaskin, og sier at vi skal leke vær-stille-leken. Nå er det hun som skravler, og det virker som hun har glemt at hun pleier å si at det ikke er så farlig at det er stille. Men det gjør ikke noe. Det er bare bra. Det er fint at lærer Nilsen og mamma har noe å snakke om.

Når riskremen blir satt fram, er jeg gladere inni meg enn jeg har vært på lenge. Jeg prøver å sitte stille og pent slik mamma har lært meg, men det blir vanskeligere og vanskeligere ikke å se på pakkene som ligger under treet. Heldigvis får lærer Nilsen mandelen nessten med det samme, og heldigvis har han spist så mye

ribbe og surkål at han ikke forsyner seg to ganger. Vi forter oss å rydde av bordet, og det er jeg som skal lese på gavene. Det er en pakke til både mamma og meg fra lærer Nilsen. Fra oss får han hansker og sokker, og en snøglobe med en nisseslede på vei gjennom en gran-skog. Mamma mente det ikke gikk an å kjøpe en slik til en voksen mann, men jeg fortalte at lærer Nilsen alltid synes det er så pent når det snør.

Jeg får snowboard, fire bøker, 1000 kroner og varme ting som vanlig fra mormor. To brettspill, Spiderman, nye skøyter og ei ishockeykølle. Jeg gjemmer pakka fra lærer Nilsen til slutt. Det er noe som rister inni. Byggesettet til en BF 109. Esken er klemt sammen i det ene hjørnet, ellers ser den nøyaktig ut som flyet jeg fikk på formiddagen.

Vanligvis blir jeg sur når jeg får like ting på julaften, men nå blir jeg glad på en måte jeg aldri har vært glad før. Mamma og lærer Nilsen liker de samme tingene, eller de liker i hvert fall å gi bort de samme tingene som presanger.

– Tusen takk, sier jeg og gir lærer Nilsen en klem, så blir jeg litt lei meg fordi jeg aldri har klemt ham før, og forter meg å takke mamma også.

Hun virker fornøyd med gavene.

Jeg har laget ei nissekone og en keramikkopp på skolen, og mormor har hjulpet meg å kjøpe noen gensere og et skjørt. Til slutt har jeg helt alene kjøpt ei bok med fine bilder fra Italia. Mamma har alltid sagt at hun kunne tenke seg å reise dit.

Fra lærer Nilsen har mamma fått en film som heter noe med katt. Hun griper den ut av hendene mine før jeg får sett så nøye på den.

– Det er kanskje Tennessee Williams sitt aller beste stykke. Paul Newman er veldig bra, sier lærer Nilsen,

og mamma smiler med alle tenna, så jeg håper han skjønner at hun fint kunne spilt i en slik film. Jeg kjenner ingen som lever seg så mye inn i handlingen som mamma, og best tror jeg hun liker slike filmer med først ingen klining, så mye klining, så bare grining før det på slutten blir klining gjennom grining.

Jeg tar med meg byggesettet bort på spisestuebordet. Tenker at mamma og lærer Nilsen sikkert skal snakke om filmer og kanskje Italia.

Da jeg åpner esken, ser jeg med en gang at den ene halvdelen av flykroppen er knekt i to, og selv om jeg klarer å lime de ødelagte delene sammen, tror jeg det flyet kommer til å se mer ut som en flatklemt ubåt enn en BF.

Jeg forter meg ut på kjøkkenet slik at lærer Nilsen ikke skal bli lei seg for at modellen er ødelagt. Jeg dytter esken inn i bøttekottet, og finner flyet jeg limte ferdig mens mamma skrelte poteter og kokte surkål. Delene har kanskje ikke festet seg ordentlig ennå? Men jo, de sitter dønn fast. Jeg skrur på kjøkkenkrana og tenker at limet sikkert blir oppløst av vann.

– Hva driver du med? sier mamma.

– Vasker hendene, sier jeg, og forsøker å trekke delene fra hverandre. Men det er nytteløst. Det eneste som skjer er at klistremerkene faller av.

– Kom inn nå, sier mamma.

– OK, sier jeg, og legger flyet ned i esken og lukker igjen.

Tilbake i stua har mamma og lærer Nilsen satt seg i sofaen, men det ser ikke ut som de snakker om film eller Italia. Nei, de sitter akkurat som Fredrik og Mona Silvana da de måtte dele sete på bussen til kirken før jul. Fredrik satt så langt ut, at da bussen svingte inn på parkeringsplassen, raste han ned i midtgangen.

Jeg legger fra meg esken på spisestuebordet, og lærer Nilsen skvetter opp.

– Skal jeg hjelpe deg? sier han.

– Nei, det er ikke så farlig, sier jeg, men han når fram til bordet før jeg rekker å gjemme bort esken.

– Skal vi se, sier han, åpner lokket og løfter flyet ut.

– Men er du alt ferdig?

Jeg bare nikker. Vet ikke hva jeg skal si.

Lærer Nilsen snur seg mot mamma.

– Den gutten din er ikke bare flink til å synge og spille teater, han er skikkelig fingernem og rask også.

– Jeg har ikke satt på klistremerkene ennå, sier jeg.

– Håkon, sier mamma. – Du gjorde jo dette ...

– Kan vi ikke gå rundt juletreet? ber jeg.

Mamma og lærer Nilsen bare ser på meg.

– Du synes det er barnslig å gå rundt juletreet, sier mamma, og ser litt streng ut.

– Men du sier man skal være barnslig i jula.

– Du skjønner vel at tre stykker er for få til å gå rundt juletreet. Vi rekker ikke rundt.

– Vi kan holde i noen av kosedyrene mine.

– Jeg tror ikke det, sier mamma.

– Vær så snill, sier jeg og ser bedende på lærer Nilsen.

– Det er det samme for meg, sier han.

Det blir ikke helt som jeg hadde tenkt meg. For å få stor nok ring holder det ikke med Nasse Nøff og sebraen min. Jeg må hente den grønne tøyslangen som mamma ikke liker, og hun holder i halen og lærer Nilsen i hodet. De får ikke sett på hverandre engang, fordi treet hele tiden er mellom dem. Etter å ha sunget «Nå tennes tusen julelys» og «Du grønne glitrende tre» sier jeg at jeg er kvalm, og forter meg ned i sofaen.

– Hvor skal han sove i natt? sier jeg til mamma, idet hun og lærer Nilsen setter seg i toseteren.

– Hjemme. Jeg skal sove hjemme. Har bestilt taxi til klokka elleve, sier lærer Nilsen før mamma får sagt noe.

– Jeg er skikkelig kvalm. Jeg tror jeg må legge meg, sier jeg.

– Alt nå, sier mamma. – Du pleier da aldri å legge deg før midnatt på julaften.

– Jeg har spist for mye. Kanskje det blir bedre hvis jeg legger meg litt i senga.

– Jeg kan sikkert be taxien komme litt før, sier lærer Nilsen.

– Har ikke du og mamma lyst til å se den filmen, sier jeg og peker på videoen, som mamma la under salongbordet etter at hun pakket den opp.

Etter at jeg har pusset tenna og sagt god natt, sniker jeg meg inn på det lille rommet i andre etasje som mamma bruker som kontor. Jeg lukker døra stille igjen bak meg, binder et lommeterkle rundt telefonrøret og begynner å slå nummeret til taxiene. Jeg klemmer høyrehånda til rundt halsen og begynner å snakke.

– Det er Aron Nilsen. Jeg vil avbestille taxien til Engsoleieveien.

Damen i andre enden spør om jeg er blitt syk. Jeg sier jeg har fått struma og legger på. Så finner jeg den gamle, grå telefonen mamma fikk da tante døde. Jeg trekker ut støpselet til den jeg nettopp snakket i, og plusser i den grå. Legger av røret, og skyver den så langt under kontorpulten jeg klarer. Nå vil ikke telefonen nede i første virke, det vet jeg fra en gang jeg glemte å legge røret på kontortelefonen ordentlig på. Ja, og hvis mamma kommer opp for å sjekke at røret ligger riktig på, vil alt se ut som det er i orden.

Jeg legger meg i senga, og nede høres det ut som lærer

Nilsen synger og mamma ler. Jeg gleder meg til i morgen. Ja, jeg skulle ønske det alt kunne være morgen, og jeg kunne løpe ned og se støvlene til lærer Nilsen stå i gangen og jakka henge på knaggen, dolokket som står oppslått og skjeggrestene i vasken.